

min egen Erfaring, der ikke er faa ganske kortvarig, som Medlem af Folkethinget, at man altid i Folkethinget har sat Pris paa at faae sammenhengende Love, som ordnede de Forhold, som der kunde være Spørgsmaal om at give Lovregler for. Man har altid sat Pris paa at faae de Regler, som skulle gjælde, satte ind i en ordnet Fremstilling i en Lov, og man har ikke været fornøjet med, at de Folk, som til daglig Brug særdes i disse Forhold, sagde: Det behøves ikke, vi kende disse Forhold. Nu er det muligt, at det ærede Medlem dertil vil sige, at Lovens Bestemmelser ikke ere affattede paa en klar Maade. I saa Tilfælde vil det være en Mangel ved Loven, og det er en Selvfølge, at jeg med største Beredvillighed skal arbejde hen til det Maal at gjøre det tydeligt og klart, hvad der skal gjælde; men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem var noget ubillig i sine Bepreidelser mod Lovforslaget. Nu, sagde det ærede Medlem, havde det ingen Banffelighed, nu er det klart, at naar Arvingerne privat behandle et Bo, have de fuld Raadighed over dette Bo, de kunne skaffe og valte med det, som de finde for godt, de kunne sælge Boets Eiendomme, og naar de have solgt en af Boets Eiendomme, er den solgt. Men efter denne Lov, siger det ærede Medlem, er det blevet tvivlsomt, hvorledes der skal forholdes; thi, siger han, efter § 77 skal Skifteretten jo gennemgaa det Dokument, der skal forfattes om, hvorledes Boet er behandlet, og hvis Skifteretten maatte finde, at der ikke er gaaet frem paa en tilbørlig Maade, kan den jo sige, at for Fremtiden vil den behandle Boet, og saa opstaa det Spørgsmaal: Er, hvad der er gjort tidligere, gjældende eller ikke? Hvis det ikke er gjældende, bliver Følgen af § 77, at ingen Afhændelse af faste Eiendomme, ingen Afhændelse af Papirer eller Penge dokumenter er gyldig, forinden Skifteretten efter denne Paragraf paa en Maade bag efter har givet sin Godkendelse. Dette vil have til Følge, at intet Afhændelsesdokument paa Boets Eiendomme kan blive thinglaft og ingen Ordning kan blive truffen osv.; her møde vi Banffeligheder. Jeg siger, at dette er en fuldstændig Misforstaaelse af det ærede Medlem. Der kan ikke være Skygge af Tvivl om, at hvad Arvingerne have foretaget i den Tid, hvori de have været raadige over at behandle Boet, er gyldigt, der er ikke mindste Tvivl derom. Det, som Skifteretten skal paase efter § 77, er for det Første, at Boet overhovedet bliver opgjort og ikke udhales i det Uendelige, og for det Andet, at umyndige og fraværende Arvinger ikke forettes af nærværende og myndige Arvinger. Naar der findes at være Noget forset herimod, skal Skifteretten paatale det og gjøre opmærksom paa, at der skal gjøres Ret og Skjel imod de umyndige og fraværende Arvinger. Det er en Selvfølge, at naar en Eiendom er solgt, saa skal ikke det Salg, som er fset, gaa tilbage, derom er der ikke Spørgsmaal; men hvad

der er Tale om, er, at den Kjøbesum, som er indkommet i Boet for den solgte Eiendom, skal deles paa rigtig Maade mellem de dertil berettigede Arvinger. Med Hensyn til det 4de Kapitel, som handler om Behandlingen af de Boer, hvor Arv og Gjæld vedgaaes, mente det ærede Medlem, at der indeholdes afkillige Regler deri, som vare afvigende fra, hvad der nu gjælder. Jeg kan ikke benægte, at der virkelig findes nogle Regler, som maa siges at være afvigende fra de nugjældende, men Spørgsmaalet er jo, om ikke disse Afvigelser maa siges at være ganske i sin Orden. Det undrer mig forresten, at det ærede Medlem udtalte sig imod det første Stykke i § 51, som udtaler den Grundfætning, at naar Arv og Gjæld vedgaaes, skal det bero paa Arvingerne, hvorledes der skal forholdes med Boets Behandling. Det ærede Medlem mente, at der dog burde være nogle almindelige Normer og Regler, som ikke kunde tilfidesættes, at man i denne Paragraf havde givet Arvingerne for stor Myndighed, og han bemærkede, at naar jeg mulig vilde indvende, at Skifteretten dog vilde komme til at gjøre sin Indflydelse gjældende, forsaavidt den kunde gjøre den gjældende imod Børgerne for de Umyndige, saa var der Boer, hvor der hverken var Umyndige eller Børgere, da der kunde være lutter myndige Arvinger. Men jeg vil ikke gjøre den Grindring, som det ærede Medlem forudsatte; jeg vil udtale mig mod den Hovedbetragtning, som det ærede Medlem gjorde gjældende; mig forekommer det, at Reglen i § 51, 1ste Stykke, er den eneste funde og naturlige. Efter min Formening er det i sin Orden, at naar man har vederhæftige og myndige Arvinger, som sige: Vi staa ved Gjælden, vi svare til den Gjæld, vor Fader har gjort, vi skulle klare den, saa siger jeg, at naar disse Arvinger blive enige om at behandle Boet, saa skulle de have Lov dertil; der er ingen Berettigelse for Staten til at blande sig i dette Forhold, naar Arvingerne kunne blive enige og ville svare til Gjælden. Efter min Mening er det tværtimod et af de Fortrin, som Lovforslaget har, at det anerkjender den Ret, som naturlig maa siges at være Familiens, den Ret, at Familien selv ordner, stifter og deler, naar der ikke er nogen Umyndig eller anden, det Offentlige Berettiget undergiver Interresse, som taler derimod. Man har, saavidt mulig, søgt at trænge det Offentliges Indblanding i Familieforhold til Side; kun hvor det har været nødvendigt af Hensyn til de Umyndige, har man beholdt den nugjældende Regel om det Offentliges Indblanding, men i selve Hovedfætningen troede jeg, at navnlig Folkethinget havde været enig, og jeg vil tilføje, jeg ikke havde ventet denne Bemærkning fra det ærede Medlems Side; thi han har tidligere ved forskjellige Leiligheder netop været blandt dem, som have høvdet den Sætning, at der burde gives Familien saa fri Raadighed i dens egne Anliggender, som paa nogen Maade kunde lade sig gjøre. Det